

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

TURPINĀS KAMEŅEVA KRIMINĀLLIETA

13. maijā plkst. 14.00 Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (Rīgā, Abrenes ielā 3, 148. kab.) atklātā tiesas sēdē turpinās skatīt krimināllietu, kas ir ierosināta pret krievvalodīgās avīzes “ČAS” žurnālistu un izdevniecības nama “PETIT” prezidenta padomnieku **Anatoliju Kameņevu** par neslavas celšanu Aivaram Gardam rakstā “Неонацист Гарда подал голос” (latviski: “Neonacists Garda ierunājās”). Krimināllietas ietvaros Aivars Gar-
da no apsūdzētā prasa 100 000 latu lielu kompensāciju par nodarīto morālo kaitējumu. Atgādinām, ka krimināllietas iztiesāšana apelācijas kārtībā tika sākta jau š.g. 18. martā (skat.: “DDD”, Nr.5(283)).

Anatolijs Kameņevs

Starp citu, apsūdzētais Anatolijs Kameņevs 2006. gadā intervēja bēdīgi slaveno “naturalizētāju” Eiženi-ju Aldermani. Protams, šis fakts nebūtu nekas īpašs, ja vien intervija nenotiktu tikai dažus mēnešus, pirms A.Kameņevs ieguva Latvijas pilsonību bez latviešu valodas zināšanām. Intervētās E.Aldermanes “darba” rezultātā apsūdzētajam tagad valsts apmaksā tulku tiesā... Atnāciet un pārliecinieties paši!

Šajā numurā lasiet!

GLĒVUMS, NODEVĪBA UN KURVĪTIS “MUĻĶU ZEMEI”

→ 3. lpp.

ILGAIS CEĻŠ NO VĀRDIEM UZ DARBIEM

Intervija ar biedrības “Latvijas Tibetai” valdes locekli un Rīgas domes deputātu Jāni Mārtiņu Skuju

→ 4. lpp.

DEOKUPĀCIJAS UN DEKOLONIZĀCIJAS MUZEJS

→ 5. lpp.

NĀVE UZBRŪK LATVIJAI

→ 7. lpp.

LATVIJAS SAPLOŠĪŠANA

“DDD” redakcija nolēma atkārtoti publicēt Viļņa Šveica rakstu, kurš pirms 23 gadiem bija nodrukāts laikrakstā “Atmoda”, tomēr vēl joprojām nav zaudējis savu aktualitāti, jo okupācijas sekas Latvijā nav novērstas, mūsu zemi bradā okupantu un kolonistu pūli. Autors, balstoties uz faktiem, sniedz ieskatu starptautiskajā noziegumā, kuru pret Baltijas valstīm un tautām paveica PSRS sadarbībā ar rietumu lielvalstīm – mūsu tagadējiem “sadarbības partneriem” un “draugiem”. Ar šo “draugu” gādību labi organizētais noziegums vēl joprojām rada graužošanas sekas – latviešu tauta un valsts iet bojā...

Starp citu, ne tikai neveiktās deokupācijas un dekolonizācijas dēļ šis raksts ir aktuāls. To būtu vērts rūpīgi izlasīt un pārdomāt arī tiem tautiešiem, kuri ir naivi noticējuši negodīgajiem politiķiem, ka iestāšanās eirozonā, tātad nacionālās valūtas – viena no būtiskākajiem neatkarības atribūtiem – likvidēšana, varētu mūs paglābt no “krievu lāča”. Eiropas Savienību un eirozonu ir radījušas lielvalstis, aiz kurām stāv spēki ar savām interesēm, nevis tiesiskuma un morāles kritērijiem. Rietumvalstu vienošanās par Latvijas atstāšanu PSRS okupācijā to tikai pierāda.

LATVIJAS LIKTENĪ, NESENĀ PAGĀTNĒ UN ŠODIEN

Vilnis V. Šveics

Laikraksts “Atmoda”,
17.04.1990.

[..]
Jau agrāk valdība Vašingtonā izteica raizes, ka “padomju varas vājināšanās Austrumeiropā un Baltijas republikās varētu radīt kaitīgu (damaging) nestabilitāti Eiropā”, un ASV ārlietu viceministrs vēsi konstatē: “Galu galā mūsu valdības uzdevums ir izveidot politiku, kas kalpo ASV (saprotiet, un ne citu zemju, protams, arī ne Latvijas! – V.Š.) interesēm uzturēt tās norunas drošības jautājumos, kas tik labi kalpoja pēdējos 40 gadus.”

Tas ir ļoti svarīgs atgādinājums, ko nedrīkstam aizmirst: **impērijām ir**

pilnīgi citādas intereses nekā mazajām valstīm. Lielvaras uzskata, ka mazo tautu neatkarība traucē imperiālās norunas un plānus valdīt pasauli. 1940. un 1950. gados mēs un citas Austrumeiropas tautas to sapratām ļoti labi. Bet pēdējos trīsdesmit gados vēsture ir apzināti grozīta un mistificēta (lai neteiktu, viltota). Tas daudzus ir apmulsinājis. Liekas, ka vairs nezinām to, kas kādreiz bija skaidrs. Vēstures sagrozītājiem tas ir pa prātam, tie domā, ka mums daudz kas nebūtu jāzina.

Tā vien liekas, ka ne visi vēlas, lai mūsu tauta atgūtu brīvību. Un vēsturnieki labi zina, ka pēc Pirmā pasaules kara ASV atzina Latvijas neatkarību tikai kā vienu no pēdējām

lielvalstīm, bet enerģiski atbalstīja mēģinājumus atjaunot “vienu, nedalāmu” krievu impēriju.

Īss ieskats vēsturē rāda, ar kādām problēmām Lat-

Ir vietā atskatīties, kā tā nonāca nāves ēnā, uz beigām iznīcības sliekšņa, no kurienes tagad var būt pēdējā iespēja atrast ceļu atpakaļ.

Kā liekas, abi rietumu sabiedrotie bija vienisprātis, ka nebūtu “godīgi” nepiešķirt Baltiju krieviem, kuri bija tā nopūlējušies, “nežēlīgi likvidējot naidīgus elementus Baltijas valstīs”...

viļai, Lietuvai un Igaunijai var iznākt sadurties vēl šobrīd un nākošajos gados. Ir pēdējais laiks skatīties acīs faktiem, jo tie, Staļina vārdiem runājot, “ir nepielūdzami”.

Mūsu tauta šobrīd atrodas liktenīgās krustcelēs.

Mēs ļoti labi zinām, ka Baltijas valstis 1940. gada jūnijā okupēja Sarkanā Armija: kādu pusotru mēnesi vēlāk tās formāli iekļāva (inkorporēja) Padomju Savienībā.

Turpinājums 2. lpp.

KĀ TRAKI AUNI...

Lilija Treice

Ieskatīsimies, kā Baltkrievijas prezidents Lukašenko rūpējas par savu tautu un valsti. Neviena rūpnīca nav slēgta, neviena ražojoša saimniecība nav izputināta aizņēmumu parāda dēļ, kā tas ir pie mums, Latvijā. Baltkrievi ražo un ir pašpieietkami, ar visu nepieciešamo apgādā savu tautu bez ārzemju “spožā šika”, bet pārpalikumu eksportē.

Arī Putins Krievijas intereses ārzemēs aizstāv visās jomās, kā īstam savas zemes saimniekam pienākas. Pašapziņu un lepnumu, kā jau lielvalstij tas pieklājas, vismaz ārēji Krievija nav zaudējusi. Toties latvieši nemācās no savām kļūdām, kur nu vēl no citu. Kaut arī skaidrs, ka eiro ieviešana ir graužoša Latvijai, mūsu varneši kā traki auni joprojām preti iznīcībai.

No TV ekrāniem un radio skan viena vienīga eiro slavināšanas dziesma. Ar eiro nu ir aizņemts Ministru prezidents Dombrovskis, Latvijas Bankas prezidents Rimšēvičs un daudzi politikāņi, kā arī ārzemju un pašmāju “eksperti”, kas kādreiz mūs ierāva šajā Eiropas Savienī-

bas tirgū, kuras “labumus” baudīdami, baudām arī pasaules krīzi. Kas paliek pāri latviešiem kā tautai?

Pašiem vairs nekā nav, nekas nepieder un ir jāsamierinās ar paliekām no “izredzēto” (īstenībā kriminālo bandītu) galda, kuri programmē karus, lai miemīlīgās tautas cita citu iznīcinātu un šādi tiktu samazināta pasaules pārpalīdzīvotība. Kādēļ gan tautām būtu jāiznīcina savs vērtīgais genofonds, ja nekādu naidu cita pret citu normālos apstākļos nejūt? Mums vairs ir palikušas tikai dažas spilgtas, pašreizlīdzīgas personības, kurām apmūļotā tauta vienu dienu dzied “Ozianna”, bet citu jau kliez: “Sīt viņu krustā!”...

Tie, kuri aizstāv savu zemi, tiek pasludināti par teroristiem un bandītiem. Vjetnama savu zemi nosargāja. Arī afgāņi cīnās par savām tiesībām un noraida amerikāņu eksportēto dzīves veidu, kāds ieviešas arī Latvijā.

Ceru, ka patiesi godaprāts un pašreizlīdzība latviešos nav zudušas vērtības.

PĀRDOMAS PAR BETONA STABU PĀRDAUGAVĀ

K. Viterungs

Savulaik Rīgas domē TB/LNNK tēloja “nacionāļus” un mēra amatā iecēla pat “nacionāli” Birku. “Nacionāli” ierosināja demontēt okupantu uzstādīto betona stabu. Birks atbildēja – to nedrīkst, būs kā Igaunijā ar bronzas Aļošu... Un tādi “nacionāli” (*birkveidīgi*) pārvalda Latviju!

Latvijā (okupētā valstī!!!) esot demokrātija – tā latvju tautai apgalvo (*iezombē*) vietējie kolaboranti. Nedrīkst traucēt okupantu kolhoznieces –

cionistu eksistences pamats ir sadarbība ar okupantu. Tāpēc te ir liekama vienlīdzības zīme (“SC” = “Vienotība”). Latvijā tas ir tas pats Ņūtona pirmais likums!

Tāpēc jau Pārdaugavā kā klints stāv okupantu stabs! Jāpiedāvā Vešņakovam variants – mēs uz mūžīgiem laikiem atstāsim neaizskartu Pārdaugavas monstru, ja krievu okupanti atstās Latviju uz mūžīgiem laikiem (kā Līgumā rakstīts!!!). Un uz

“Nedrīkst traucēt okupantu kolhoznieces – lai tirgo Eiropas lupatas Rīgas tuneļos! Vajag tikai naturalizēt, okupantu pārtaisot par “latvieti”...”

lai tirgo Eiropas lupatas Rīgas tuneļos! Vajag tikai naturalizēt, okupantu pārtaisot par “latvieti”...

Daugavpils jau pilnībā ir “naturalizēta”, tāpat kā visa Latvija. Cik okupantu ir Latvijā, tas kā dziļš noslēpums glabājas noziedzīgo varnešu (Aboltiņas, Zatlera, Dombrovska, Bērziņa u.c.) seifos. Nekāda statistika neatklāj šo noziedzīgo patiesību – valsts noslēpums tas esot!!!

Latviešu kolaboracionisti ir smagā izbilī, jo viņiem “nacionāli” sāk traucēt sadarbību ar “atbrīvotājiem” (okupantiem). Kolabora-

ši staba uzliksim plāksni ar ierakstu zelta burtiem “Mūžīgā pateicībā krievu (PSRS) tautām par mūsu Latvijas zemes atbrīvošanu no vācu okupantiem 1941.–1945. gados!”.

Un tikai tad viņu piemiņklis stāvēs Pārdaugavā (kā zīme) – pateicība no latviešu tautas par Latvijas atbrīvošanu no vācu okupācijas.

Ja gribat, lai tas notiktu, krievvalodīgie slepkavas, čekisti, okupanti, kolonisti, tad atstājiet Latviju! Latvju tauta ir jūs nolādējusi par jūsu pastrādātajām zvērībām Latvijā!

LATVIJAS LIKTENI NESENĀ PAGĀTNĒ UN ŠODIEN

Turpinājums no 1. lpp.

Baltijas okupācija un inkorporācija pārkāpa ne tikai atzītās starptautisko tiesību normas un spēkā esošos līgumus starp PSRS un Baltijas valstīm, bet arī vadošo padomju valstsvīru atkārtotas svinīgas deklarācijas.

Bet kuras rietumvalstis piekrita nelikumīgai Baltijas okupācijai un inkorporācijai? Vai piekrita Vācija, Anglija, Francija? Vai ASV? Atbilde uz šo jautājumu ir vienkārša (attiecīgie avoti ir viegli pieejami), kaut gan palaikam mūs mulsina maldīgi minējumi un faktu sagrozījumi propagandas nolūkos.

1939. gada vasarā par Baltijas valstīm diplomātiskās sarunās ar Padomju lēma Anglija, Francija un Vācija.

TRIJVALSTU ANTANTES VEIDOŠANA

Londonas un Parīzes valdībām bija mēnešiem ilgas (no aprīļa līdz augustam), nopietnas sarunas ar Maskavu. To mērķis bija noslēgt Trijvalstu savienību (Tripple Entente) pret Vāciju.

Sarunu gaitā Anglija un Francija atzina, ka Baltijas valstis ir krievu iespaids sfērā, ka Maskavai ir tiesības tās okupēt tādā gadījumā, ja pret PSRS vērsas tieši draudi caur Baltiju, un pat “netiešas agresijas” gadījumā – skaidri runājot, pat tad, ja caur Baltijas valstīm nevienš krievi netaisās uzbrukt.

Formāla starptautiska līguma noslēgšanu, kas ietvertu šīs vienošanās, aizkavēja tikai Vācijas–Padomijas līgums – Molotova–Ribentropa pakts 1939. gada 23. augustā. Paktam pievienotais slepenais protokols novilkā līniju starp vācu un krievu “iespaids sfērām” Eiropā, atstājot (pēc grozījumiem kādu mēnesi vēlāk) Somiju un Baltijas valstis krievu sfērā. Īsajās sarunās Maskavā šīs četras valstis nepārrunāja un nedefinēja jēdzienu “interesu sfēra”.

1939. gadā sadalīja intereses, nevis teritorijas Baltijā. Anglo-franču koncesijām un vācu pakтам bija līdzīgs raksturs. Abos gadījumos ir dārišana ar īstu interešu sfēru sadalīšanu Baltijas telpā. Abas ir divu pušu vienošanās, ka viņu vidū viena sarunu partnera politiskām un ekonomiskām interesēm kādā vietā ir priekšroka. Bet kā angļi un franči, tā arī vācieši uzskatīja Baltijas valstis par suverēnām, tātad par patstāvīgiem starptautisko tiesību objektiem. Ne vieni, ne otri nebūt nebija piekrituši Latvijas, Lietuvas vai Igaunijas inkorporācijai PSRS. Londona un Parīze gan atzina Maskavas tiesības Baltijas valstis okupēt (Berlīnē tādās neatzina), bet runa bija ti-

kai par īslaicīgu okupāciju izņēmuma apstākļos.

Visai zīmīga ir tālaika Kremļa nostāja: oficiālās deklarācijās arī krievi nepārprotami atsaucās tikai uz interešu sfēru sadali, nevis Baltijas okupāciju, nemaz nerunājot par inkorporāciju (Izvestija, 06.10.1939.; Pravda, 01.11.1939., 30.03.1940.).

Staļins pārkāpa vienošanos un okupēja Baltiju tikai brīdī, kad Rietumeiropas valstis bija iesaistītas savās cīņās savā starpā un nespēja aizkavēt padomju agresiju. Kā angļi un franči, tā vācieši uzskatīja, ka Staļina agresija ir iepriekšējo norunu nepieļaujams pārkāpums.

Taču mūsdienu skatījumā ne anglo-franču vienošanās, ne vācu līgums vairs nav svarīgi – tie pieder pagātnē un nekādi nenoteic tagadējo stāvokli Latvijā, Lietuvā un Igaunijā. 23. augusta “problēma” galīgi atrisinājās jau 1941. gada 22. jūnijā, plkst. 5:30 no rīta, kad sākās Vācijas–Padomju Krievijas karš. To ne tikai pierāda politiskās realitātes, bet to arī nosaka starptautisko tiesību likumi...

Pēc tam Baltijas, Somijas, Polijas un citu zemju pēckara likteni savā starpā izšķīra Trīs Lielie, Sabiedrotie jeb uzvarētāji – FRūzvelts (Roosevelt), J.Staļins un V.Čērčils (Churchill). Sakautā Vācijas diktatora uzskatus šajā jautājumā nevienš, protams, neievēroja...

Ko tad minētie uzvarētāji īsti noteica? Briti nekavējās “norakstīt” Baltiju Staļinam.

Lai gan 1939. gadā Anglija un Francija neatzina Padomju Savienības tiesības pārņemt jeb anektēt Baltijas valstis, tomēr 1941. gadā politiskās realitātes bija mainījušās un arī lielvalstu nostāja. Lielbritānija, Amerikas Savienoto Valstu aktīvi atbalstīta, nu bija kļuvusi par Staļina Krievijas sabiedroto karā pret Hitlera Vāciju.

1942. GADA 26. MAIJS: BALTIJA TIEK NODOTA “MŪŽĪGĀ KRIEVU VIRSKUNDZĪBĀ”

Britu ārlietu ministrs A.Īdens (Eden) apmeklēja padomju sabiedrotos Maskavā 1941. gada decembrī. Savos memuāros (The Reckoning, 1965, 290.lpp.) viņš raksta:

“Krievu idejas bija skaidri izteiktas un nemainījās turpmākos trīs gados... Staļins teica... (ka) Krievija atgūs savas 1941. gada robežas ar Somiju... un pārņems (incorporate) Baltijas valstis.”

Ļoti svarīgi ir ievērot, ka te viņš vairs nerunā par iespaidu sfērām, bet par nepārprotamu prasību “in-

korporēt” trīs mazās valstis, un ka Anglija, tāpat kā Amerikas Savienotās Valstis, to ļoti labi saprata.

ASV prezidenta Rūzvelta uzticības vīrs A.Herimens (Harriman) piedalījās visaugstākā līmeņa Sabiedroto apspriedēs. Viņš atceras:

“Kopš vizītes Maskavā 1941. gada ziemā... Īdens... argumentēja, ka Staļina pieprasīto robežu atzīšana ir lēta cena, ko samaksāt par Padomju sadarbību karā, pat tad, ja tas nozīmē, ka Igaunijas, Latvijas un Lietuvas tautas tiktu uz mūžīgiem laikiem nodotas krievu virskundzībai (overlordship). ...Britu kara kabinets ir nolēmis noslēgt līgumu ar Staļinu, atzīstot Padomju Savienī-

likvidējot naidīgus elementus Baltijas valstīs”...

RŪZVELTA–STAĻINA DARĪJUMI: NĀVES SPRIEDUMS BALTIJAI

ASV prezidentu F.D.Rūzveltu atceras kā ideālu cīnītāju par tautu brīvību un labāku nākotni pasaulei. Padomju Savienībā un Staļinā viņš atrada ilgi meklēto partneri pasaules pārvaldīšanai un deva tam visu materiālo palīdzību un politisko atbalstu, kur vien bija iespējams. Tikai viens piemērs, ko vēl labi atceras viens otrs mūs tautietis: 1941. gada 1.

“Arī Rūzvelta–Čērčila slepenā karalaika korespondence atklāj, ka angļi bija gatavi samaksāt katru cenu, lai noslēgtu līgumu ar Padomiju.”

bas 1940. gada robežas... (A.Harriman, Special Envoy to Churchill and Stalin (1975), 185.lpp.).”

Arī Rūzvelta–Čērčila slepenā karalaika korespondence atklāj, ka angļi bija gatavi samaksāt katru cenu, lai noslēgtu līgumu ar Padomiju. 1942. gada 7. martā Čērčils rakstīja (Roosevelt and Churchill: Secret... (1975), 185.lpp.):

“Atlantijas Hartas principus, manuprāt, nevajadzētu tulkot tā, ka tas liegtu Krievijai robežas, ko tā okupēja, kad tai uzbruka Vācija. Uz tādas bāzes Krievija arī akceptēja Hartu, un es pieņemu, ka krievi lika lietā nežēlīgas metodes (a severe process) Baltijas valstīs naidīgu elementu likvidācijai (liquidation), pārņemot tās kara sākumā. Es tāpēc (sic!) ceru, ka jūs varēsīt mums dot brīvas rokas parakstīt tādu līgumu, kādu Staļins vēlas, un iespējami drīz.”

Rūzvelts piekrita, un Britu–Padomju alianses līgumu parakstīja Londonā 1942. gada 26. maijā. Kā liekas, abi rietumu sabiedrotie bija vienisprātis, ka nebūtu “godīgi” nepiešķirt Baltiju krieviem, kuri bija tā nopūlējušies, “nežēlīgi

oktobrī – toreiz vēl formāli neitrālās valsts prezidents – Rūzvelts bija izvēlējis deklarēt savā preses konferencē, ka Padomju Savienībā ir konstitūcijā garantēta reliģijas brīvība... Viņš to darīja (atceras prezidenta uzticības vīrs A.Herimens), lai vājinātu pretestību Krievijas atbalstīšanai. (Harriman, 103.lpp.).

Rūzvelts bija tas, kurš piešķīra Staļinam milīgo apzīmējumu “good uncle Joe”, ko rietumu sabiedrotie lietoja kara laikā.

Amerikas Savienoto Valstu vadošais sovjetologs G.Kenans (Kennan) uzsver, ka Rūzvelts ar Čērčilu (Russia and the West... (1961), 338.lpp.) ieslīdēja arvien dziļākā nostājā pieņemot (position of acceptance) Staļina teritoriālās prasības Eiropā. Viņi ne tikai piekrita, bet, sākot ar 1943. gadu, savā ziņā bija šīs attīstības vadošie gari (moving spirits).

Profesors Kenans ir labi informēts pētnieks. Izsakot nupat citēto atziņu, viņš droši vien būs domājis par tā saukto Zabruska (Zabrousky) vēstuli, kas ASV vēl tagad oficiāli nav publicēta.

Turpinājums būs...

“DDD” ir iespējams abonēt:

- visās Latvijas Pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

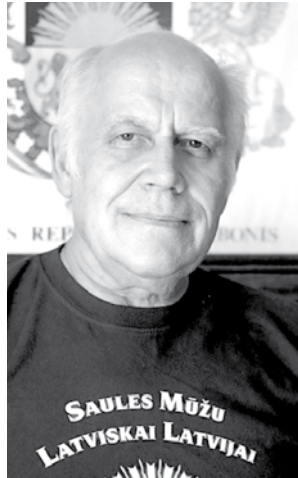
Abonēšanas maksa:

- **6 mēnešiem** 5,75 Ls
- **5 mēnešiem** 4,90 Ls
- **4 mēnešiem** 3,95 Ls
- **3 mēnešiem** 3,00 Ls
- **2 mēnešiem** 2,00 Ls
- **1 mēnesim** 1,00 Ls

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

“DDD” iznāk divas reizes mēnesī – piektdienās.

GLĒVUMS, NODEVĪBA UN KURVĪTIS “MUĻĶU ZEMEI”

Lotārs Stūre

Svešumā – ASV

Nesen Briselē kārtējo reizi viesojās mūsu lielākais izpriecē braucienu un lepnu viesnīcu baidītājs – premjers **Dombrovskis**. Viņš maz uzturas Latvijā, toties, citīgi tērējot nodokļu maksātāju naudu, rod iegāsti, lai atpūstos svešās un eksotiskās zemēs – it kā lai dalītos ar pieredzi, tiktos ar svešiem kungiem un formāli aizstāvētu Latviju... Tikai ar to Latvijas aizstāvēšanu lāgā nevei-

atņemtu vēl vairāk suverēnitātes. Bet savās netīrajās *rebēs* mazāko tautu apkrāpšanā un pazemošanā netaisnīgo diskrimināciju tā izliekas neredzam. Tāpat bija arī okupācijas terorā, kad kakla kungi neredzēja balķi savā acī, bet skabargu citā – gan.

Mūsu varena premjers dažiem ir kļuvis gandrīz par pestītāju, kas it kā spējis mūs izvest no krīzes, kaut valstij jāatmaksā visa putra, ko savārijuši varneši – savu naudiņu glābdami *Pareksā*, treknajos gados par sprāguša ēzeļa ausīm nododami mūsu Abreni, celdami krīzes laikā dārgo Gaismas pili... utt., u.tj. Pensionāriem tika nozagtas pensijas, strādājošajiem tika samazinātas algas un lielā bezdarba dēļ tautieši bija spiesti atstāt savu tēvu zemi.

Ar šādiem paņēmieniem – ar ārprātīgu taupību un tautas spīdzināšanu nabadzībā – no krīzes “izvest” spētu ikviens muļķis, bez jebkādam izslavētām dotībām... Citu tautu vadoņi gan tik traki neķeras savai tautai pie rīkles, un Grieķija tam ir piemērs. Papil-

bet sevi parāda kā naidīgs kakla kungs. Tautas smadzeņu skalošanai un svešajai, no Briseles nākošajai propagandai tiek tērēti milzu līdzekļi. Notiek ne jau labākā risinājuma noskaidrošanas un izskaidrošanas kampaņa, kad abām pusēm tiek sadalīti līdzīgi līdzekļi, bet gan uzspiešanas kampaņa. Nodokļu maksātāju naudas blāķis – ne jau “Vienotības” vai varas vīru un sievu personīgie līdzekļi, bet gan nodokļu maksātāju nauda – tiek tikai vienai, pret latviešu tautas un valsts interesēm naidīgi noskaņotai pusei, kas pūš svešās Briseles stabulē. Varbūt

premjers izlikās par nevairīgu ielikteni un parādīja, ka ir nožēlojams kā klauns ar saliektu muguru, kurš paklausa katra saimnieka pavēlei. Viņš neko nedarīja, lai apturētu lielo, diskriminējošo netaisnību. Dombrovskis savā glēvumā, padevībā un bailīgumā pat neizmantoja “STOP” krānu jeb VETO tiesības, ko gaidīja visa latvju tauta, lai izbeigtu šo nīrgāšanos par Latviju...

Bet, ja klēpja sunītis pazemīgi klausā katram uzbrēcienam, tad vēlāk ceļš pie bagātās varas siles vienmēr būs vaļā... Vai tad “muļķu zemes reņģēdāji” šādam karjeristam ir sva-

Paklausīgais Dombrovskis sasveicinās ar savu kungu – Eiropadomes priekšsēdētāju Hermanu van Rompeju

Foto no Valsts kancelejas arhīva

“Vienotības” ieliktenim tā skaitās “vienlīdzība” un “demokrātija”?

Toties, lai aizstāvētu savas valsts zemniekus Briselē, izdaudzinais

rīgi un rūpju vērti? Viņam latvju tauta kā vērtība nekad nav eksistējusi. Tāpat kā svešajai Kanādas *rozenkreicietei* ar viņas netīrajām darbiem un *rebēm*...

Bet, ja klēpja sunītis pazemīgi klausā katram uzbrēcienam, tad vēlāk ceļš pie bagātās varas siles vienmēr būs vaļā...

cas – tiekoties ar svešajiem kungiem, paklausīgai izpildei tiek saņemtas vien divainas direktīvas.

Latvijai no visām ES valstīm ir vismazākās subsīdijas lauksaimniecībā, un līdzīga situācija ir arī kaimiņiem – Lietuvai un Igaunijai. Ne velti ES vadoņi ir diskrimināciju atrašanas čempioni, lai katrai valstij

dus nabadzības postam tagad ar varu mums vēl tiek uzspiests svešais eiro.

Manuprāt, Dombrovskis uz šo “veiksmes stāstu” ir piekritis sava pašlabuma dēļ – šādi tiek bruģēts ceļš uz labi apmaksātu amatu Briselē.

Dombrovskis savā lieluma mānijā ir aizmirsis, ka ir tikai tautas kalps,

VAI BŪS VĒL VIENS “MELNAIS PREZIDENTS”?

Atklāta vēstule

Latvijas Valsts prezidentam A. Bērziņa k-gam

Jūsu ekselence!

Jau pirms gada vērsos pie Jums ar parakstiem, kas tika savākti pie Okupācijas muzeja un Cēsu Valsts ģimnāzijā par deokupācijas nepieciešamību un okupācijas simbola Pārdaugavā nojaukšanu. Kā pirmo šā uzdevuma veikšanā mēs uzskatījām to valsts pamatu grāvēju, kuri parakstījās par krievu kā otras valsts valodas ieviešanu, izraidišanu no Latvijas. Taču Centrālā vēlēšanu komisija neatklāja pat Saeimas deputātiem to pretvalstiski domājošo deputātu vārdus, kuri, parakstoties par divvalodību,

Jums, Prezidenta k-gs, manuprāt, būtu jāvērsas ANO, aicinot Latvijas okupācijā līdzvainīgās valstis (Vācija, ASV un Anglija) iesaistīties šī jautājuma risināšanā.”

lauza zvērestu. Arī N.Ūšakovs vēl arvien ir Rīgas mērs, kaut ar savu parakstu faktiski agitēja graut valsts pamatus.

Kādēļ Saeimas pieņemtajai OKUPĀCIJAS DEKLARĀCIJAI neseko atbilstoša rīcība? Jums, Prezidenta k-gs, manuprāt, būtu jāvērsas ANO, aicinot Latvijas okupācijā

līdzvainīgās valstis (Vācija, ASV un Anglija) iesaistīties šī jautājuma risināšanā. Kā zināms, šis noziegums (neatkarīgas valsts okupācija) nerada likumīgas sekas – okupētājvalsts civiliedzīvotāju iepludināšanu. Uzskatu, ka nekāda integrācija nav iespējama, un to jau Jūs redzat, kur tā ir novedusi. Ko dara Aldermanes jaunpilsoņi – ilgojas pēc okupācijas laika labumiem! Kādēļ Latvijas valstij būtu naidīgajiem, okupācijas laikā nelikumīgi iepludinātajiem jāmāca latviešu valoda un vēl jāpiešķir pilsonība? Vai vēl pasaulē ir precedents, ka skolās par valsts līdzekļiem māca svešvalodā (krievu), nevis valsts valodā? Eksistē taču privātskolas.

Prezidenta k-gs, neklūstiet arī Jūs par “melno prezidentu” kā priekšgājēji (Ulmanis – atstāj piekto kolonnu; V.V.-F. – atdod Abreni, okupantu labā vājina Valsts valodas likumu, Vēlēšanu likumu, Pilsonības likumu un dodas uz Latvijas otrreizējās okupācijas dienas svinībām Maskavā; Zatlers – sagādā pensijas no Latvijas valsts līdzekļiem okupantiem par Krievijā nostrādātajiem gadiem), un cīnīties par taisnības atjaunošanu Latvijā!

Vēlot veiksmi Jūsu atbildīgajā darbā,

Valters Rudzītis
NPK dalībnieks

Vēstule – replika

“EJ GANĪT CŪKAS!”

Aizvien nedabiskākas idejas “izsviež” Latvijas pirmā persona (man jau ir kauns rakstīt, ka viņš ir Valsts prezidents...). Viņš ļoti bieži uz neērtiem jautājumiem atbild: “Tas ir ļoti sarežģīti!” Vienkāršs latvietis, to dzirdot, viņam bez ceremonijām sacītu: “Velns parāvis, ja tas tev ir sarežģīti, tad ej ganīt cūkas, nevis lien Svētā gara tornī!”

Visas varas (laikam četras) Latvijā veic mērķtiecīgu latviešu tautas iznīcināšanas politiku.

Kamēr nebūs DDD, to darīs arī turpmāk.

Jūlijs Trops

Brīnos,
Ka brīnās par mani.
Vai latvieši sajukuši,
Sapuvuši?
Uz katra pa vienam
Okupantam.
Ēd mūsu miesas
Un garu.
Saku – TĀ NEDRĪKST!
Pūlis brīnās,
Nesaprot,
Vai vēl arvien
Krievu komunisma
Tvanā dzīvo?

Jūlijs Trops

VĒSTULES

“KOLKA COOL”...

To, ka Kolkas kūla ir briesmās – un ne tikai Kolas vien, bet visas Latvijas kūla ir briesmās, – to nevar novērst, ne likvidēt nekādi visdrakoniskākie likumi, jo praktiski (procentuāli) arī netiek sodīts gandrīz neviens. Par to liecina “ikgadējie novērojumi”, kuru statistika ir dramatiski graujoša – desmitiem kūlas ugunsgrēku dienā. Vai pie šī fenomena vainīga tikai bērnu draiskošanās? Un, ja arī tā būtu, vai tas ir attaisnojums? Visdrīzāk tas ir pierādījums nolemtībai. Uz nolemtību mūs ved ne tikai kūlas degšana un datorbacīļi, bet arī savas valodas pakāpeniska zaudēšana, kas līdzīgi ugunsgrēkam noved līdz pelniem, no kuriem atdzimt spēj tikai teiksmainais Fenikss.

Tauta, kura zaudē savu valodu, iet bojā. To pierāda daudzo Krievijas mazākumtautību izzušana, kuras pārkrievošanās rezultātā zaudēja savu valodu un līdz ar to izzuda kā tautas pavisam.

Mūsu acu priekšā izzūd līvu valoda un arī paši līvi. Ar auditiem, skrīningiem, tenderiem, šopingiem, mārketiem un končingiem, nemaz jau nerunājot par “Beautiful song” un visu šā virziena valodas sērgu, nonāksim līdz pašiznīcībai, kā savulaik iznīka maiji, inki un acteki, kuru pašiznīcināšanās iemesls gan vēl nav izzināts.

Lietodami un izpildīdami svešvārdu apslēpto jēgu, varam nonākt līdz atskārsmei, kad jau būs par vēlu. Tādēļ neaizrausimies ar svešvārdiem, jo latviski var izteikt “da jebko” – visu! Bet latviešu sirsnīgo valodu – īpaši dainas – nav iespējams “pārcelt”, pārtulkot nevienā citā valodā!

Tādēļ runāsim un dziedāsim latviski!

Gunārs Terinks

VAI SAKAISUŠĀS GALVAS VĒL NAV ATVĒSINĀTAS?

Vai tad Latvijas varasvīru sakarsušās galvas vēl nav atvēsinājušas Kipras krīze? Sevišķi tādu uzskatu paudēju apmulsušos prātus, kas ieteica, ka, iestājoties eirozonā, vairs nebūšot tādu banku krīžu kā “Parex bankas” gadījumā, jo par banku pastāvēšanu gādāšot eirozonas valstis.

Tagad valdība izšķiež daudz trūcīgās naudas, lai “muļķu tautai” (Viļa Krištopana vērtējums) “izskalotu smadzenes” ar agitēšanas plānu par eiro nepieciešamību un lai atdotu latu kā Abreni, nemaz negaidot eirozonas atkopšanos, kā to dara Lietuva un Polija.

Lats taču ir balstīts uz zelta rezervēm, bet eiro ir tikai bezvērtīgs papīritis. Latvijas Ekonomistu asociācijas valdes priekšsēdis prof. Ivars Brivers pareizi saka: “Eiro ieviešana – tas ir solis uz neatkarības likvidēšanu!”

Otrkārt, tā vien liekas, ka saistībā ar Kipras krīzi arī vairāki Latvijas oligarhi ir pamatīgi apcirpti, jo Kipras *ofšors* bija ieguldījuši iegūtos Latvijas īpašumus, lai bankā vairotos nauda.

Kipras krīze ir sacēlusi kājās arī citu ES valstu naudas krājējus, raksta “Daily Express”, sevišķi apdraudētas esot Luksemburga un Malta.

J. Rolavs
Anglijā

ILGAIS CEĻŠ NO VĀRDIEM UZ DARBIEM

Intervija ar biedrības “Latvijas Tibetai” valdes locekli un Rīgas domes deputātu Jāni Mārtiņu Skuju

Turpinājums no iepriekšējā numura

OKUPANTI IR JĀIZRAIDA AR LIKUMA SPĒKU

DDD: Iepriekš mēs runājām par Tibetas okupāciju, represijām, kas vērstas pret tibetiešu tautu, un tur ievestajiem ķīniešu viesstrādniekiem. Jūs iestājaties par Tibetas atbrīvošanu, bet ko jūs kā Rīgas domes deputāts domājat par Latvijas dekolonizāciju – par okupācijas seku novēršanu? Vai saprotat, cik ļoti tā ir nepieciešama mūsu tautai un valstij?

Jānis Mārtiņš Skuja: Jā, bet kādā formā?

nāt savus pilsoņus – viesstrādniekus, ierēdņus un militārpersonas. Tika pārkāpta Ženēvas konvencija, arī 1920. gada Miera līgums. Un sabiedrotie – ASV, Lielbritānija – ir līdzvainīgi Latvijas okupācijā, tāpat arī Vācija, kas lielā mērā “ievārīja” Otro pasaules karu.

J.M.S.: Es piekritu tajā daļā, ka viņi ir līdzvainīgi – viennozīmīgi. Viņi ir arī līdzvainīgi Izraēlas valsts izveidošanā un tajā karstajā situācijā, kas tur ir pašlaik. Bet jautājums, kā visu juridiski izdarīt? Iedomāsimies, piebrauc mašina, un šoferis saka: “Jums ir jābrauc prom!” Bet, ja viņš nekāpj iekšā un nebrauc, – kas tad notiek?

DDD: Latvieši arī būs ieinteresēti atgriezties, ja šis process notiks...

J.M.S.: Viņi ir aizbraukuši ne jau tāpēc, ka te ir okupācija, viņi aizbraukuši, jo te nav darba.

DDD: Darbs tieši tad jau arī radīsies. Daudzas darba vietas atbrīvosies.

J.M.S.: Ja to tā saliek, tad, protams.

VISPIRMS IR JĀCĪNĀS PAR SAVU VALSTI!

DDD: Lūk, mēs iepriekš runājām par Tibetu, bet arī mums problēmu ir pāri galvai. Mūsu tauta pavisam reāli iet bojā – it kā neatkarīgā valstī. No patiesās neatkarības diemžēl pat “smaka nav palikusi” – vien vārdi Satversmē. Latvietim drošāk šķiet cīnīties par Tibetu nekā pašam par savu tautu, jo šeit tas draud ar dažādām lielākām vai mazākām represijām. Piemēram, laikraksts “DDD” ir izslēgts no tā saucamās oficiālās aprites – ka tikai tālāk no mums. Atklāti iestājoties par dekolonizāciju, latvietis kļūst par personu non grata. Šāda attieksme, kuru saņemam no saviem tautas brāļiem un māsām, ir gluži vienkārši nožēljama. Mēs, latvieši, taču varam vienoties, ka par savām tiesībām mums ir jācīnās kopā?

Jānis Mārtiņš Skuja: Man ir viena cita doma prātā. Es, patiesību sakot, uzskatu, ka mums būtu jālikvidē nepilsoņu statuss. Tā ir vislielākā kļūda, ap kuru mēs mokāmies. Viņiem, pieņemsim, gada laikā ir jāizvēlas pilsonība: vai nu jānoliek naturalizācijas eksāmens, vai arī

jāizvēlas citas valsts pilsonība. Visiem nepilsoņiem nodokļi tiek paaugstināti, lai katrs var izvēlēties.

DDD: Bet tas taču ir amorāli un iznīcina Latviju, ja okupantiem šādi ļauj iegūt Latvijas pilsonību.

J.M.S.: Es paskaidrošu. Nepilsonis šobrīd ir ne zivs, ne gaļa, bet tiklīdz tu esi vai nu Latvijas vai citas valsts pilsonis, pret tevi var konkrēti, juridiski visprecīzāk vērsties. Ja tu esi Latvijas pilsonis, tad tu saņem sodu pēc pilnas programmas par pretvalstiskām darbībām. Ja tu esi svešas valsts pilsonis, tevi var izsūtīt. Bet nepilsoni jau nav pat kur izsūtīt.

DDD: Ir gan – kaut uz visām četrām debess pusēm! Mums jau ir vesels lērums ar pretvalstiski noskaņotiem jauniešiem, kuri nekādu “pilnu programmu” nesaņem, starp viņiem ir pat Saeimas un pašvaldību deputāti un vadītāji, kuri balsoja par krievu valodu kā otru valsts valodu, un arī tie, kuri parakstījās par pilsonības piešķiršanu nepilsoņiem. CVK pat neļauj mums uzziņāt, kuri varneši ir rīkojušies pretvalstiski.

J.M.S.: Piekritu. Tas ir absolūti nepareizi.

DDD: Piektd. kolonna tagad tiek pilnībā legalizēta. Vai tad Nils Ušakovs – naturalizēts kolonists – ir uzticams Latvijas pilsonis? Kaut iemācīties latviešu valodu un nokārtos naturalizācijas eksāmenu, viņš nav latviešu tautas draugs.

J.M.S.: Protams, viņš ir ienaidnieks, viņš nav draugs.

DDD: Bet šādu personu mums netrūkst.

KALĪŅINGRADA – KAD TIKS NOSLĒGTS LĪGUMS?

DDD: Jūsu ideja, kā likvidēt nepilsoņu statusu, pamudinot viņus iegūt Latvijas pilsonību, ir kaitīga, tā ir pat graužoša. Vienīgā iespēja, kā šo jautājumu atrisināt labvēlīgi Latvijas valstij un latviešu tautai, ir panākt viņu aizbraukšanu – kā jau teicu, kaut uz visām četrām debess pusēm. Jums kā Rīgas domes deputātam būtu jārupējas, lai vismaz tiktu noslēgts līgums starp Rīgu un, piemēram, Kalīņingradu par krievvalodīgo izceļošanu uz turieni, jo Krievijas Federācijai ir vajadzīgi tautieši. Lūk, jūsu darbs!

Jānis Mārtiņš Skuja: Ar lielāko prieku.

DDD: Šādi man atbildēja arī Jānis Birks, kad viņš bija Rīgas domes priekšsēdētājs, tomēr nekas nenotika.

J.M.S.: Bet varbūt Ka-

“Es ministra kungam pajautāšu, kāpēc neko nav izdarījis.”

līņingrada negribēja parakstīt?

DDD: Nē, fakts ir tāds, ka nekas nenotika. Arī tieslietu ministrs Jānis Bordāns gandrīz pirms gada intervijā solīja, ka viņš aktivizēsot Saeimas deklarāciju par okupāciju un darīšot visu, lai tā tiktu realizēta. Tur ir noteikts valdības uzdevums – veicināt repatriācijas procesu. Ja Krievijā ir repatriācijas programma, tad tai ir nepieciešami cilvēki. Piekritat?

J.M.S.: Protams, viņi aicina. Es ministra kungam pajautāšu, kāpēc neko nav izdarījis.

DDD: Dīvaini, ka pašvaldību deputātiem, latvie-

“Ja tu esi Latvijas pilsonis, tad tu saņem sodu pēc pilnas programmas par pretvalstiskām darbībām. Ja tu esi svešas valsts pilsonis, tevi var izsūtīt. Bet nepilsoni jau nav pat kur izsūtīt.”

šiem, pašiem neienāk prātā doma palīdzēt Krievijai atgūt savus tautiešus. Tam nav vajadzīga pat īpaša drosme. Pašvaldību līmenī tas ir lieliski padarāms darbs – ar citām pašvaldībām Krievijā var noslēgt vajadzīgos līgumus, nodibināt firmas, kas praktiski nodarbosies ar pārceļošanas jautājumiem – vajag tikai iedarbināt savu domāšanu.

J.M.S.: Piekritu, domāšana ir svarīgs instruments. Svarīgi arī ir – vai domē esi koalīcijā vai opozīcijā.

DDD: Protams, ir vajadzīga arī griba kaut ko izdarīt. Taču man ir sajūta, ka daudzu gadu garumā gan Rīgas un citu pilsētu domes, gan valdībā, gan Saeimā politiķu darbi izveidoti tā, ka gan intervijās daudzi ir teikuši: jā, jā, tiks darīts, paldies par ideju...

J.M.S.: Man ir priekšlikums. Vēl tagad, kamēr esmu deputāts opozīcijā, uzrakstīšu uz Kalīņingradu – uz mēriju. Pajautāšu, kādas viņiem ir repatriācijas programmas u.tml. – dabūšu informāciju. Un tad šo informāciju – ceru, viņi man atbildēs – mēs arī varēsim publicēt avīzēs, lai tie, kuri nav apmierināti ar Latviju, zinātu, uz kurieni braukt prom.

DDD: Ar avīzēm nepietiks. Krievu avīzēs ļoti bieži šādu informāciju publicē, bet process nenotiek. Vajadzīgs sadarbības līgums, kas to veicinātu. Krievvalodīgie gribēs braukt, ja uz to mudinās arī Latvijas puse.

J.M.S.: Man ir laba sadarbība ar Kalīņingradu dažādos līmeņos. Reģions tur ir foršs, tur ir brīvā ekonomiskā zona, un viņi ir diezgan rietumnieciski. Bet es varu uzrakstīt vēstuli un saņemt atbildi, lai mudinātu Ušakovu. Taču smieklīgi – atbildi mēs zinām.

DDD: Mūsu avīzes lasītāji par politiķiem spriež pēc darbiem, nevis vārdiem un solījumiem. Rīgā, tāpat arī citās Latvijas pilsētās, ir jārupējas, lai būtu latviska vide. Tāpēc jau latvieši ir palikuši tik jo cīgi un negrib cīnīties par savu tautu, jo ir zaudējuši latviskuma magnētu. Cilvēkam ir jābūt garīgi ļoti spēcīgam, lai nelatviskā vidē viņš saglabātu savas tautas piederības sajūtu.

J.M.S.: Jā, protams...

Intervēja
Līga Muzikante

VĒSTULE

ARVIEN DZILĀK BEZDIBENĪ

Paldies par manas veselības uzturēšanu, jo Jūsu avīzē man ir skābeklis – gaidu to ar lielu nepacietību, un liels prieks to saņemt!

Jāsāk ar šausmām, ka arī Jēkabpili Lindermana partija startē vēlēšanās. Šeit okupantu ir vairākumā, un jau labu laiku

“Kamēr okupanti bradās mūsu zemi, nekas nemainīsies.”

es vēroju, ka poliklinikā rindā pie ārstiem ir pilns koridors ar tiem, kas vervelē svešā mēlē... Aptiekā ir tas pats. Autobusos – visapkārt tikai okupanti, kā jau “uzvarētāji – varoņi”. Bet es gribu dzirdēt savas valsts valodu... Vai Latvijas vairs nav?

Mani ļoti uztrauc, ka neviena valdība nav radījusi apstākļus, lai viņi brauktu projām. Mūsu tautiešus režīms izdzīvoja no Dzimtenes, bet okupantiem sagādāja siltumnīcas apstākļus, lai tikai šie paliktu

tepat. Viņiem ir darbs, dzīvokļi, kuros taisa eiroremontus, utt.

Jau sen var vērot mūsu valsts “augšupeju”, ko sludina valdošā kļiķe. Valsts grimst aizvien dziļāk un dziļāk bezdibenī, balstoties vienīgi uz mežu izlaupīšanu un cilvēku aplaupīšanu ar neizturamiem nodokļu slogiem. Valstī naudas nav! Ražošana nenotiek! 20 gadus katru dienu cits aiz cita pār tiltu brauc baļķu vedēji. Latgalē meži jau esot tukši. Kāds cilvēks stāstīja, ka salā vairs nav koku. TV stāsta, ka retajiem putniem nav, kur ligzdas vīt...

TV “Sastrēgumstundā” Ošleja kungs skaidri pateica – kamēr nebūs ražošana, nekas nemainīsies.

Es gan papildināšu, ka šīs visas ir neveiktās okupācijas sekas, – kamēr okupanti bradās mūsu zemi, nekas nemainīsies, jo latviešu tauta zaudē savu pašcieņu un saimniekošanas spējas. Latvietis nejūtas kā saimnieks pats savā zemē...

G. Bērziņa

PIE SARKANĀS LĪNIJAS – “OKUPANTU KONGRESA” DZIMŠANA

Andrejs Lucāns

Burtņiekos

Šī gada 23. martā tika sasaukts “Nepilsoņu kongress” (NK). Tā iniciatore Jeļizaveta Krivcova norādīja, ka dalījums pilsoņos un nepilsoņos esot vēsturiska netaisnība. Nepilsoņu parlamenta vēlēšanām ļoti svarīgi ir piesaistīt plašas nepilsoņu masas, lai parlaments leģitīmi varētu pārstāvēt t.s. nepilsoņu intereses.

NK mērķis ir Latvijas politiskās nācijas izveidošana. Nepilsoņiem, neiegūstot iespējas ietekmēt politiku, nebūs iespējams Latvijā saglabāt krievu valodu un krievu skolas. Tiek pieprasīta okupācijas pieminēšanas atsaukšana no Augstākās Padomes dokumentiem, un atsaukšanās uz 1918. gada valsts kontinuitāti esot jālabo, jo tai esot revanšistisks raksturs. Valērijs Kamarovs kā pozitīvu faktu min vēstuli, ko kongresam atsūtījuši Valsts prezidenta pārstāvji, ar to liekot saprast, ka valsts elitē ir cilvēki, kas saprot nepilsoņu problēmas.

Īsāk sakot, “Nepilsoņu kongresa” mērķis un uzdevums ir leģitimēt Latvijas okupācijas radītās, bet atjaunotās Latvijas Saeimu nenovērstās sekas – kolonizāciju un rusifikāciju,

t.i., restaurēt kādreizējo okupantu, kolonizatoru un kolonistu tiesisko statusu uz latviešu nācijas un Latvijas Republikas likvidēšanas rēķina.

Jāatgādina, ka 6. Saeima 1996. gada 22. augustā pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kas aicināja pasaules valstis un starptautiskās organizācijas atzīt Latvijas okupācijas faktu, palīdzēt likvidēt okupācijas sekas, atbalstīt centienus citu etnosu personām atgriezties savās etniskajās dzimtenēs.

Būtu bijis loģiski, ka deklarācijai sekotu deokupācijas un dekolonizācijas likumu pieņemšana un to realizācija. Taču tas nav noticis. Tā vietā nepamatoti izvēlējās bezprecedenta integrāciju ar krievvalodīgo bezprecedenta prasībām un tiesībām uz latviešu tautas tiesību ierobežošanas rēķina. Lūk, un “Nepilsoņu kongresa” piedzimšana ir Saeimu un valsts vadītāju neesošās nacionālās pašapziņas un nepamatotu baiļu rezultāts.

NK un lielkrievu šovinists Latvijas galvaspilsētas vadītāja postenī ir sarkanā līnija, ko Saeimas deputāti bezatbildīgi un glēvi vēro, slēpjoties aiz “demokrātijas un cilvēktiesību” širmja. Ministri žonglē. Piemēram, bijušais ārlietu ministrs Ģirts Valdis Kristovskis, kurš, atbildot uz krievvalodīgo pārmetumiem par izglītības reformu, deklarēja: “Latvija ir uzņēmusies bezprecedenta uzdevumu – integrēt vardarbīgas okupācijas laikā iepludinātos iedzīvotājus..., veidojot stipru Latvijas tautu...” (“Latvijas Avīze”, 22.07.2004.).

Pašreizējais aizsardzī-

bas ministrs Artis Pabriks savulaik, būdams ārlietu ministrs, skaidroja: “Jā, Ženēvas konvencija to nosaka... Tomēr, **manuprāt**, mēs nevaram pieprasīt šai iedzīvotāju daļai izbraukt no Latvijas. Ženēvas konvencija varētu noderēt, lai to starptautiski izmantotu kā argumentu Latvijas pozīciju stiprināšanai. Un tad uzsvert: **mēs šajā jaunājumā piekāpjamies, taču tā ir mūsu brīva**

tekstu, toties Abrenes “uzmešana”, kurā aktīvi piedalījās arī pats A.Pabriks, risinājās ES sastāvā un zem NATO vairoga. Kāds fons traucēja ministriem būt patiesi atbildīgiem un varonīgiem? Kāds fons traucē Saeimas deputātiem un valsts vadītājiem tagad strādāt latviešu tautas un Latvijas valsts interesēs?

Tātad, kas notiek Latvijā? 283 000 t.s. “Latvijas

Эту власть мы не избирали,
она нас не представляет!

“Nepilsoņu kongress” un lielkrievu šovinists Latvijas galvaspilsētas vadītāja postenī ir sarkanā līnija, kuru Saeimas deputāti bezatbildīgi un glēvi vēro, slēpjoties aiz “demokrātijas un cilvēktiesību” širmja.”

vēlme un griba, nevis tāpēc, ka kāds to drikstētu uzspiest...” (“Liesma”, 21.09.2004.).

Pēdējā laikā A.Pabriks savu “varonību” akcentēja ar apgalvojumu, ka **Kārļa Ulmaņa lēmums par nepretošanos padomju armijai bijusi stratēģiska kļūda, ko pirms vairāk nekā 70 gadiem pieļāvis autoritārs, nevis demokrātisks līderis**. (“Diena”, 21.03.2013.).

Šāds apgalvojums, manuprāt, nav pamatots ar tā brīža starptautisko kon-

pilsoņu” nobalsoja par krievu valodu kā otru valsts valodu. Latvijas galvaspilsētu vada lielkrievu šovinists. Ja Valsts prezidenta pārstāvju zondējošā vēstule ir cerība 300 000 kolonistu (“nepilsoņu”) piepulcēšanai pilsoņu kopumam, tad latviskās Latvijas, latviešu tautas un Latvijas valsts ilgtspējīgas attīstības sapnis būs izsapņots un sarkanā līnija likvidēta.

Mūsu upes izžūst, / Mūsu vīri glēvi. / Sarkstiet, mūsu mazi dēli, / Senis nesarkst tēvi.

VĒL MAZLIET PAR 16. MARTU

Aivars Gedroics

Daugavpilī

16. martā Rīgā pie Brīvības pieminekļa, vērojot *koncertu*, ko *mums par godu* bija sarīkojuši okupanti, man iešāvēs prātā – nu beidzot kāds ir uzklausījis manus ieteikumus par to, kā būtu jāsvin 16.marts; diemžēl tā ir bijusi nepareizā puse...

Es jau 2000. gadā laikrakstā “Latvietis Latvijā” aicināju leģionārus solot ne tikai vecajās formās un ar ordeņiem, bet arī mūzikas pavadībā, pieaicinot pūtēju orķestri. Tāpat aicināju tautiešus, kas dzīvo Uzvaras laukuma tuvumā, ieslēgt pie savu dzīvokļu logiem pieiekami skaļi attiecīgu mūziku 9. maijā, brīdī, kad tur kārtējo reizi pulcējas okupanti, svinot savu uzvaru pār latviešu tautu.

Šā gada 16. martā tā saucamie atnifašisti bija sarīkojuši naidu kurinošu akciju.

Ko varu ieteikt uz priekšdienām? Nav nekāda pamata domāt, ka nekas tamlīdzīgs neatkārtosies arī nākamā gada 16. martā un citos līdzīga rakstura pasākumos. Rīgas mērs, manuprāt, arī pēc vēlēšanām būs tas pats naturalizētais okupants Ušakovs, kurš, ja arī nolems kaut ko ierobežot, tad ne jau okupantus, bet gan Latvju Patriotus. Tāpēc cerēt, ka turpmāk varēsim godināt savus aizgājušos Varoņus bez trokšņa un okupantu lamām, laikam diemžēl nevaram. Mums neatliek nekas cits, kā vien *uz uguni atbildēt ar uguni*, proti, beidzot gādāt par to, lai arī pašiem būtu sava mūzika pietiekamā skaļumā: labākajā gadījumā īsts pūtēju orķestris, sliktākajā – mūzikas ieraksti. Un noteikti ir jāpiesaka mītiņš ar skaņas pastiprinātājiem – ne jau runājot ar ruporu, bet gan mikrofoniem un skaļruņiem. Paskatīsimies, kurš kuru tad spēs pārkleigt, un kurš te Rīgā un Latvijā izrādīsies īstais saimnieks un noteicējs.

Publicēts saīsināti

ES VĒL CERU SAGAI DĪT DDD

Labdien, manas avīzītes redakcija!

Jau gadiem ilgi abonēju “DDD” un izlasu to no pirmās līdz pēdējai rindiņai. Šī ir vienīgā avīze Latvijā, kas raksta visu patiesību, tikai mūsu valdības vīriem un sievām ausis ir aizkrikušas, un viņi neko nedzird un nevēlas neko darīt savas tautas labā.

Ļoti esmu sašutusi par notikumiem 16. martā. Gribēju rakstīt Valsts policijas priekšniekam Ķuzim, bet nolēmu, ka nav nozīmes. Ķuzis TV raidījumā teica, ka policijai esot bijis jābūt neitrālai, un tāda tā arī bijusi...

Mums ir vienīgā svētā vieta – Brīvības piemineklis, kur varam aiziet un pieminēt savus karavīrus. Saeimā 16. marta noteikšana par Latvijas karavīru piemiņas dienu tika noraidīta. Pats Dombrovskis izteicās, ka 16.marts šķēļot sabiedrību.

No 1998. gada līdz 2000. gadam 16.marts bija oficiāla piemiņas diena, bet mūsu glēvie valdības vīri pakļāvās Maskavas un okupācijā līdzvainīgo rietumvalstu spiedienam un likvidēja šīs dienas piemiņu.

Ar kādām tiesībām mūsu ienaidnieks te saimnieko? Tā nav ne Igaunijā, ne Lietuvā – igauņi un lietuvieši ir savas zemes patrioti. Bet pie mums 16. martā sapulcējas t.s. antifāšisti no visas pasaules un visu dienu lem, kā panākt, lai nākamgad vairs nebūtu 16. marta. Domāju, skaļo balagānu pie Brīvības pieminekļa organizēja “Saskaņas centrs” ar Ušakovu priekšgalā, viņš atļāva sarīkot provokāciju. Kādam nolūkam tur bija tik daudz policistu, kas mierīgi noskatījās, kā zvēri ārdās? Ieslēdz sirēnas, dzied mums naidīgas dziesmas, plīvina apkauņojušus plakātus, bet, kad mūsējie cenšas tos noraut, viņus apcietina.

Es tā cerēju sagaidīt Brīvu Latviju, bet dzīve iet uz norietu... Valdība un Saeima neko nedara, lai veiktu DDD.

Ar cieņu,
Dzintra Palkavniece
Latvijas patriote Talsos
(Represēta 1949.gada 25.martā)

DEOKUPĀCIJAS UN DEKOLONIZĀCIJAS MUZEJS

Atklāta vēstule Okupācijas muzeja vadībai

Edvīns Ābuls

*Saldus Sadraudzīgā
biedrība*

Jau pirms vairākiem gadiem Latviešu biedrību ap-rindās izskanēja kautrīgs ierosinājums – arhitekta Birkerta projektētajā okupācijas muzeja baltajā piebūvē novietot deokupācijas un dekolonizācijas ekspozīciju (nevis tāpēc, ka tā piederētu pagātnei, bet tāpēc, lai šī ekspozīcija pamudinātu latviešus uz deokupācijas un dekolonizācijas aktivitātes, pieprasot deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju

minētiem materiāliem, kas pasaulei liecinātu gan par latviešu tagadējo diskriminējošo un neapskauzamo stāvokli, gan vienlaicīgi dodot signālu, ka neesam vēl pilnīgi zemē iedzīti. (Muzeja ekspozīcija būtu jāveido jau tagad, lai tad, kad mums beidzot izdosies realizēt deokupāciju un dekolonizāciju, cīņu ceļš uz šo lielo latviešu tautas un valsts uzvaru būtu pilnībā atspoguļots.)

Tautas neformālās aktivitātes, pieprasot deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju

1. Pārdaugavas monstra spridzināšana. Muzeja ekspozīcijā par šo notikumu noteikti vajadzētu at-rasties M. Ruka grāmatai, kā arī bojā gājušo jaunekļu un notiesāto līdzdalībnieku portretiem.

2. Vairāku simtu tūkstošu latviešu aizbēgšana no savas tēvzemes varas radītās nomāktības dēļ. Nomāktība iznīcina ne tikai dzīvnieku populācijas, bet letāli iedarbojas arī uz cilvēkiem, uz visu tautu. Latvijā latviešu tautu žņaudz četri nomācšanas veidi:

1) **Etniskais.** Varturi un tiem pakalpīgie masu informācijas līdzekļi atkārtoti pirms 25 gadiem O. Dzenīša sakopotajā grāmatīņā “Latviešu tautas izdzīvošanas iespējas” minētos draudus, negribot redzēt, ka tie jau sen īstenojas ar milzīgu pāātrinājumu. Nav zināms, cik ilgi varturiem izdosies

no latviešiem noslēpt, cik graužošanas ir pret latviešiem vērstā genocīda sekas.

Turpinājums 6. lpp.

DEOKUPĀCIJAS UN DEKOLONIZĀCIJAS MUZEJS

Turpinājums no 5. lpp.

Latvieši ir kļuvuši par minoritāti ne tikai lielākajos centros, bet faktiski visā valstī, kur dominē naidīgi padomju cilmes krievu šovinisti, par kuru evakuāciju uz viņu etnisko cilmes zemi varasvīri pat runāt negrib, jūtot, ka tie ir viņu balsts.

2) Intelektuālais. Šis nomāktības veids izpaužas kā vispārēja deģenerācija sadzīvē, kultūrā un ieradumos, kam saknes ir meklējamas ne tikai okupācijas seku nelikvidēšanā, bet arī Eiropas un citu lielvaru kosmopolitiskā spiedienā.

3) Politiskā nomāktība. Tas vairs pat netiek slēpts, ka vienošanās ar amerikāņiem par krievu karaspēka daļēju izvešanu, nodrošināja kompartijai varas turpināšanu arī pēc

dus pēc kārtas, kurās piedalījās Latviešu biedrības no dažādiem rajoniem – Dobeles, Lielvārdes, Daugavpils, Ogres, Jūrmalas, Ventspils u.c., lai iezīmētu Kurzemes Cietokšņa robežas ar piemiņas ozolu iestādīšanu.

6. Minēto pretpadomju un pretkoloniālisma, un antiglobālisma akciju vidū pēdējā laikā spilgti izceļas Zvārdes zemnieku un iedzīvotāju pretošanās viņu aizvākšanai no 20 gados iekoptajām zemēm, kā iemeslu minot vismulķīgākos izdomājumus. Pabrika neatlaidība uz iespējama spiediena pamata ļauj iedomāties, ka vara atkal grib krievu laika bumbošanas poligonu pārvērst par bezpilotu helikopteru treniņu vietu šaudīšanai ar aug-

Nav zināms, cik ilgi varturiem izdosies no latviešiem noslēpt, cik graujošas ir pret latviešiem vērstā genocīda sekas.”

1991. gada, tā saucamajā “neatkarīgajā” Latvijā. Kompartijas funkcionāri. paturot savā pārvaldīšanā masu saziņas līdzekļus, sadalījās pa vairākām metastāžu partijām un, balstoties uz ārvalstu dienestiem, droši turēja un vēl tagad tur varas grožus savās rokās. Smieklīgi ir tie entuziasti, kas, veidojot jaunus un jaunus partijas, vēl šodien cer tikt varas virsotnē. Varai tagad ir vajadzīgs arī oligarhu atbalsts, ar ko pirms vēlēšanām gādāt par vajadzīgo smadzeņu pūderēšanu – zombēšanu. Politisko bezcerību noteikti būtu jāatspoguļo muzeja ekspozīcijā.

4) Ekonomiskā nomāktība. Latvijā ir zemākās pensijas, zemākās algas un augsts cilvēku procents, kuri dzīvo zem nabadzības sliekšņa. Par šo tēmu kāds nezīnītis – varas vīrs – sacijās organizējis “zinātnisku izpēti” (par cik tūkstošiem?) un ieguvis atzinumu, ka cilvēku bēgšanas cēlonis ir mazie ienākumi. Ne vārda par pārejiem, galvenajiem emigrācijas cēloņiem un nomāktību.

3. Pretēji varas izrādītām antipātijām tapa Lesenes Memoriāls latviešu leģionāru apbedīšanai ar godu un cieņu. Tēlniece – Arta Dumpe, arhitekti – Bērziņš un Vecumnieks.

4. Klusībā tika uzbūvēti Vācu karavīru Saldus kapi, bez nopietnas valsts varas piedalīšanās visu 12 gadu garumā. Arhitekts – E. Ābulis. Arī vēl šodien daudzi cilvēki neko nav dzirdējuši par lielākajiem dažādu tautu pārstāvju apbedījumiem (23 000) – šie cilvēki varonīgi aizstāvēja Kurzemi pret uzbrūkošo padomju ordu pārspēku.

5. Ar Saldus Sadraudzīgās biedrības iniciatīvu notika Meža dienas 13 ga-

stas precizitātes raketēm pa izvēlētiem mērķiem (varbūt nākotnē pa Kurzemes patriotu dzīvokļu un automašīnu logiem?).

7. Daudzām neformālām organizācijām ir saglabājusies plakāti no demonstrācijām un piketiem ar prasībām pēc dekolonizācijas, deokupācijas – prasībām apturēt genocīdu pret latviešu tautu un atjaunot patiesu Latvijas neatkarību. Šiem materiāliem istā vieta būtu deokupācijas, dekolonizācijas muzeja ekspozīcijā.

8. Vislielāko cieņu ir pelnījuši cilvēki, kas, nežēlojot savus līdzekļus un darbu, daudzu gadu garumā gādāja, lai latviešu sabiedrībai būtu pieejama objektīva informācija par valsti notiekošo. Tā radās laikraksti: “DDD”, “Pilsonis”, “Pavalstnieks”, “Latvietis Latvijā” u.c. Šiem preses izdevumiem noteikti būtu jāatrodas goda vietā muzeja ekspozīcijā.

9. Liels solis uz priekšu tautas nacionālās pašapziņas saglabāšanā ir panākts ar radiostācijas “Radio Merkurs” darbības uzsākšanu. Cepuri nost Jura Lapinska un viņa veikuma priekšā! Atliek vienīgi iekļauties “Merkuram” tuvu stāvošās atjaunotās Latviešu biedrības aktīvā darbā un cerēt, cerēt, cerēt, ka nav vēl par vēlu.

P.S. Ja apstiprināsies informācija, ka okupācijas muzeja rekonstrukcijai nauda nav piešķirta, tad lietderīgi būtu muzeja esošo ekspozīciju neaizskart un nepārvietot uz telpām Raiņa bulvārī 16. Bijušās ASV vēstniecības telpās nekavējoties varētu sākt dekolonizācijas un deokupācijas ekspozīciju izvietot.

E.Ā.

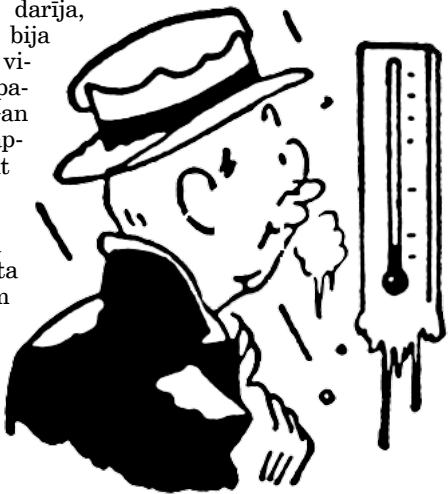
PASAKA PAR LATIŅU

Tārlis Stalbe

Aiz trejdeviņām jūrām, kādā karaļvalstī dzīvoja pirtnieks Ansis Rigensis. Viņa galvenais darbs bija rūpēties, lai karaļvalstī visiem ziemā būtu silti, lai visi staigātu nomazgājušies un ēstu no tiem traukiem. Pirtnieks Ansis to arī rūpīgi darīja, taču viņam bija kāda vājība – viņam ļoti, ļoti patika latiņi. Gan spoži, gan apbružāti un pat saņurcīti, bet tik ļoti, ka dažu latiņu atrašanās cita kabatā Ansim bija personīgs apvainojums!

Reiz, kad bija beigusies ziema, Ansis paņēma kalkulatoru un, saskaitījis savus ienākumus, gandrīz zaudēja samaņu! Izrādījās, ka siltuma saņēmēju vidū daudzi nav visu samaksājuši, bet daži – vispār nav maksājuši! Saķēris galvu, pirtnieks Ansis staigāja pa istabu šurp un turp, kad

pēkšņi kāds piekļauvēja pie Anša galvas, un viņš atvēra, lai tajā ielaistu Dižo Domu. Kā zināms, šajā karaļvalstī Dižā Doma mēdz ierasties to galvās, kurām tā ir vajadzīga, un vairs neiet prom, ja vien

kāds to pienācīgi sagaida. Un Ansis Dižo Domu ne tikai sagaidīja, bet tūdaļ nosēdināja goda vietā un sāka sarunāties!

– Tu saki, ka daudzi reņģēdāji nav samaksājuši, jo viņu ienākumi ir zem iz-

tikas minimuma? – Dižā Doma tincināja.

– Tā ir! Tā ir! – pirtnieks Ansis ievaimanājās. – Un es nezinu, ko tagad darīt!

– He, he, hē! – Dižā Doma sāka smieties. – Bet, kas tev traucē nabagu nesamaksāto piešķaitīt tiem, kas maksā? Ja reiz viņi ir maksātāji, lai maksā arī par citiem!

– Tas nebūs godīgi! – pirtnieka Anša sirds tuvumā kāds pārsteigumā iesaucās, bet Dižā Doma, kā strāvas sitienu saņemusi, pielēca no krēsla un jau gribēja steigties uz izēju. – Tu nepiemini man šo vārdu “godīgi”! Man no tā paliek nelabi!

Ar pūlēm nomierinājis Dižo Domu, pirtnieks Ansis piesēdās tai tuvāk un sāka klausīties.

– Redzi, – Dižā Doma skaidroja. – Ja reiz “brīvā tirgus” apstākļos mēs esam panākuši likumu, kas aizliedz cilvēkiem atteikties no nevajadzīga siltuma vai regulēt tā saņemto daudzumu, un mēs varam tukšot viņu maciņus pēc patikas, tad mēs panāksim arī to, lai par

parādiem cilvēkam varētu atņemt dzīvokli!

– Bet, kā tad tā? – pirtnieks Ansis brīnījās. – Parādi taču tad vairs nebūs – tos jau būs apmaksājuši maksātāji!

Šeit nu Dižā Doma sāka smieties!

– Ansi, Ansi! – Dižā Doma atelsusies turpināja. – Tur jau ir tas joks! Patiesībā ar paaugstinātajiem tarifiem parādi sen jau ir apmaksāti, citādi tev vajadzētu bankrotēt! Siltuma izmaksas ir segtas, bet nemaksātāju parāds tādēļ netiek samazināts! Viņu parādi pieaugs vairākos desmitos miljonu latu, bet tu joprojām dzīvosi kā nierre taucos! Tāpēc, izliekot par citu jau apmaksātiem parādiem nabagus no dzīvokļiem, mūsu kabatās papildus ierīpos miljoniem spožo latiņu!

Ši nu bija pirtnieka Anša reize smieties.

– Nekā nebija! – Ansis iesaucās. – Nevis latiņi, bet gan eiro!

P.S. Visas sakritības ar Latviju un Rīgas Siltumu ir tikai nejaušas, negribētas un neko nenozīmē!

MĒS GRIBAM DZĪVOT ĪSTI BRĪVĀ LATVIJĀ!

Ženija

Rīgā

Ja man jautātu, kur smelties spēku dzīves paguruma brīžos, es bez apdomāšanās teiktu: “Lasiet grāmatas, pasaules garīgo vērtību sniedzējas!” Neskatoties uz tautību un kādos gadsimtos ir dzīvojuši šo grāmatu autori, es viņus redzu kā spožu, spožu gaismu, kas ar saviem stariem šķēļ pasaules gara tumsu.

Cik daudz lielo garu ir

arī gara milži dzīves cīņās pagurst un labprāt saņemtu no saviem līdzcilvēkiem atbalstu tālākam svētīgajam darbam.

Latviešiem tik vien bija tā prieka, kad Barikādes izcīnīja brīvību. Bet bariķāžu laiks ir beidzies, un varu ņēma tumšo spēku “varoni”. Daudziem latviešiem, kuri stāvēja Barikādēs, skaistie sapņi izgaista. Daudz lauku sētu izzuda, un putnu dziesmas apkļusa, jo Latvijas zemi tumsa pārklāja. Jaunbagātņieki sāka uzpirkt lielas zemes

mēs redzam, ka pie mums ir daudz gaišu un godīgu – garā spēcīgu cilvēku, kas iet skaidru, Gaišu dzīves ceļu, kas pateiks: “Mūsu aicinājums ir Tēvzemes mīlestība, un cīnīties par taisnību un mūsu katra svēts pienākums.”

Mēs gribam dzīvot īsti brīvā Latvijā un paši būt noteicēji savā zemē, kur tiktu saudzēta daba, ražota tīra produkcija un audzināta lepna latviešu tauta.

Dzīves spēks birst ciešanās un cīņās, tad šī enerģija plūst arī uz vienaldzīgajiem. Arī viņu prātus skars apziņa, ka latvietis tikai brīvā Latvijā var dzīvot ar savu karogu, himnu, savu naudu un ar 18. novembra Latvijas pieņemtajiem likumiem.

Labais un taisnība ne-

pazūd uz visiem laikiem – nogremdēta tā skaidrojas un ar mūsu gara spēku jau šodien uzpeld un darbojas! Raksturā vājāki cilvēki, nespējot panest šodienas nastas un iegrīstot gara krēslā, ir noslēguši savu mūžu. Nespējot nomaksāt komunālos maksājumus, arī veselības aprūpe daudziem nav pieejama, viņi ir atzinuši, ka nāve viņiem ir žēlsirdīgāks risinājums par dzīvību...

Latvijā netiek nekas ražots, bet ierēdņu skaits aug arvien lielāks un lielāks. Tie ir valdības iztapīgie kalpi.

Ja valdība nekā nedara, lai apturētu šos briesmu darbus, tad tautai ir jāiet palīgā. Kur pazaudēta cilvēcība, tur vārds jāņem taisnības spēkam ar stingru disciplīnu.

* * *

Vai karš ir beidzies,
Bet varbūt ne visiem?
Ilgi sūpēs rētas,
Kuras nesadzīst.
Vientuļa un skumja
Mājās sirmā māte.
Doma nomāc viņu,
Kamdēļ krita dēls?
Kaut kur tālu
Svešā malā
Arī skuma māte,
Dēlu sagaidīt
Tai nebij' lemts.
Sirdī loloja,
Varbūt būs liktenis žēlīgs,
Liktenis nežēloja –
Dēli nepārnāks...

Ivars Silazieds, Venstpīlī

NĀVE UZBRŪK LATVIJAI

Arnis

Raiskumā

Cionistu uzspiestās “starptautiskās cilvēktiesības” atbalsta degradējošo nāves politiku – izvirtības bausli: “Tev nebūs dzīvot pēc Dieva likumiem!”... Nīderlande bija pirmā, kas atzina homoseksuālistu “laulības” – tēviņa precēšanos ar tēviņu un mātītes precēšanos ar mātīti. Tai sekoja vairākas citas valstis, arī ASV štati.

Dievs radīja cilvēku pēc savas līdzības, un cilvēkam ir stingri jāievēro Dieva dotie Augstie Cilvēces likumi, nevis cionistu izgudrotās “cilvēktiesības”, jo patiesajām cilvēktiesībām ir jābūt saskaņotām ar Dieva likumiem. Taču ar cilvēknieču propagandas palīdzību cilvēce jūk prātā. Šogad arī Lielbritānijas (Anglijas) konservatīvais karaļnams aizmirsa Dieva dotos Likumus un atļāva pediņu un lesbiešu “laulības” savā valstī, drīz sekoja arī Francijas izvirtīgais pūlis. Ja Briseles ierēdņi pieņems juridiskas normas par homoseksuālu

“laulībām”, tad arī Latvijai būs jāievēro šie nāves bausļi.

Audzinašanas sistēmai, kas tika iedēstīta pasaulē radīšanas sākumā, vajadzēja kļūt cilvēkam par paraugu uz visiem laikiem. Visos Svētajos Rakstos, arī Bībelē, viendzimuma kopošanās tiek nosaukta par nāves grēku, kas iznīcina cilvēka garu.

Mācītājs Jānis Pujats rakstā, kurš publicēts grāmatā “Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts”, ir iekļāvis citātu no vēstules, kas 1999. gada 28. septembrī tika adresēta Latvijas Valsts prezidentei, Saeimas Prezidijam un Valsts cilvēktiesību birojam: *“Latvijas lielāko konfesiju vadība izsaka savas bažas un protestu pret likumprojektu, kas paredz homoseksuālistus tiesiski pielīdzināt laulātajiem. Pirmkārt, homoseksuālisms ir kļājā pretrunā ar Bībeli. Bez tam: to nevar pamatot vienkārši ar īpatnēju orientāciju. Arī vampīrs un kleptomāns ir īpatnēji orientēti, tāpat dzērājs un narkomāns. Taču tādēļ viņiem ar likumu nevar nodrošināt*

īpašu statusu. Šīs kaites var būt iedzimtas vai iegūtas praksē. Gan iedzimtās, gan iegūtas novirzes ir negatīvas,

atbalsta “starptautiskās cilvēktiesības” ar globalizāciju, bet lesbietes, pediņi un zoofili paplašina savu ietekmi sabiedrībā, ko at-

“Visos Svētajos Rakstos, arī Bībelē, viendzimuma kopošanās tiek nosaukta par nāves grēku, kas iznīcina cilvēka garu.”

un pret tām ir jācīnās, nevis tās jāveicina ar labvēlīgu likumdošanu.” Īsi, precīzi un patiesi!

Šo nāvīgo, pret Dieva likumiem vērstu sērgu

balsta cionisti ar Sorosa fondu un tā satelitorganizācijām priekšgalā.

Ja Sātans (Antikrists) valda pār pasauli, tad Dieva bērniem ir jānostājas pret to!

ADEKVĀTUS SODUS NOZIEDZNIKĒKIEM!

Miervaldis Ceimurs

Pensionārs

Elita Veidemane intervēja Intu Kampari (Veidemane E., Par upuru ciešanām – ne vārda // NRA, Nr.240, 07.–09.12.12.) – sievieti, kuras vīru un vēl divus kafejnīcas apmeklētājus pirms 6 gadiem netālu no Skrundas noslepkavoja

dā, bet atpūšas cietumā?

Esmu vienisprātis ar E. Veidemani, ka šāda kompensācijas piešķiršana ir nīrgāšanās par atraitni un mūsu sabiedrību, jo vienlaikus valsts paredz 55 miljonus latu ieslodzījuma vietu infrastruktūras

piemin divus šādus “cietējus”, kuri sodīti par vairākkārtējām slepkavībām un izvarošanu (K. Petriks un V. Savičs) un kuriem mūsu valstij (lasi: mums, nodokļu maksātājiem) būs jāizmaksā 6000 un 5000 eiro lielas kompensācijas (sāpju naudas) – jo tā ir lēmusi ECT!

Es un daudzi

1. ignorējot neadekvāto humānisma eiforiju, atjaunot nāves soda piespriešanu slepkavām, izvarotājiem, bandītiem;

2. ja nu to neļautu ES vai mūsu neloģiskais humānisms (pret noziedzniekiem, nevis cietušajiem), tad aizliegt šādiem noziedzniekiem sūdzību rakstīšanu ECT un kontaktus ar sabiedrību;

3. ja arī tas būtu noziedznieku cilvēktiesību aizskārumš, tad visas ar ECT lēmumiem un spriedumiem piešķirtās kompensācijas noziedzniekiem konfiscēt un izsniegt cietušajām personām. Tāpat cietušajām personām jānodod noziedznieku piespiedu darbā nopelnītais (absurdi, ja noziedznieki ieslodzījumā dzīvo bezdarbībā – kā sanatorijā).

Vēlreiz pateicība Elita Veidemanei par viņas darbu žurnālistikā šodien un patriotismu arī pirms 25 gadiem mūsu tautas atmodas laikā.

divi bandīti – Simaņins un Vasčenko, viņai vienai bija jāaudzina divas mazgadīgas meitas. Tiesa abiem slepkavām piesprieda tikai vairāku gadu cietumsodu un morālo kompensāciju 50 000 latu apmērā, ko samaksāt atraitnei, tāpēc jājautā, kad šo kompensāciju atraitne saņems, jo ieslodzītie slepkavas nestrā-

uzlabošanai, lai aptuveni 1200 ieslodzīto varētu uzlabot savas ieslodzījuma dzīves kvalitāti... Absurdās “slepkavu cilvēktiesības” dod viņiem iespējas pat Eiropas Cilvēktiesību tiesā (ECT) pieprasīt kompensāciju no Latvijas valsts par viņu ciešanām nekomfortablos cietumos. E. Veidemane savā rakstā

vika komfortablā cietuma kamera ar 3 istabām, uzskatām, ka mūsu likumdevējiem un tiesu orgāniem, lai novērstu slepkavības, izvarošanas, bandītisku uzbrukumu pieauguma varbūtību un vairotu mūsu uzticību atjaunotai Latvijas valstij un tās varas orgāniem noteikti ir nepieciešams:

“Tāpat cietušām personām jānodod noziedznieku piespiedu darbā nopelnītais.”

loģiski domājošie mūsu valsts pilsoņi, ar kuriem pārrunāti šie un līdzīgi notikumi, piemēram, Norvēģijas masu slepkavas Brei-

ŽĪDI un EBREJI

Ēvalds Dreimanis

Citēšu Nauma Lifšica pausto: “Kad sākās *perestroika*, Rīgas ebreji sadalījās divās nometnēs. Es un B. Cilevičs nokļuvām pretējās pozīcijās. Mana nometne sāka darboties, lai izveidotu Ebreju kultūras biedrību, kas bija neatkarīgajā pirmskara Latvijā, kur ebrejiem bija kulturālā autonomija. Diemžēl lielākā daļa no ebrejiem, kuri bija atbraukuši no citām republikām un tāpēc rusificēti, negribēja piesaistīties pie ebreju kultūras. Tāpēc viņi pievienojās interfrontei, reakcionāri antisemitiskajai organizācijai, kad tai pašā laikā Ebreju kultūras biedrība sadarbojās ar Tautas fronti. **Tāpēc visa B. Cileviča darbība bija vērsta pret neatkarīgas Latvijas dibināšanu, pret latviešu valodu kā valsts valodu, cīņai pret ebreju kultūras biedrību utt.**

Tad sākās vēstures atkārtojums 1940.–1941. gadam, kad ebreju komunisti, (pagrīdnieki) Latvijā metās apkampienos ar NKVD un gribēja izkalpoties, sāka iznīcināt ebreju kultūru, reliģiju un cionisma kustību. Pret latviešiem arī nebija žēlastības. Bēdīgie rezultāti ir zināmi.”

Vēl atradu 10.04.2008. publikāciju “Borisa Cileviča atklāsmē”. Vienkārši varu tikai brīnīties par tādu ļaunumu! Visus tos cilvēkus, kuri svin Pesahu – brīvības svētkus, Latvijā var nosacīti iedalīt divās grupās – žīdos (tas ir Latvijas brīvvalsts termins) un ebrejos. Daudzi žīdi ir brīnišķīgi cilvēki, kā, piemēram, Franks Gordons, Naums Lifšics, Gidons Krēmers un vēl citi. Taču absolūti dominē diezgan daudzi ebreji, kuri cīnās pret latviešu tautu, latviešu valodu – cīnās par Latvijas valsts likvidēšanu. Te nepārprotami līderi ir B. Cilevičs, J. Pliners, T. Ždanoka, V. Lindermans, A. Gilmans, I. Girss un pārējie.

CILVĒKTIESĪBAS

Lielbritānijas Ministru prezidents Deivids Kamerons savā ES atvieglinājumu prasībā kā pirmo noteica prasību, lai ES tiesneši neiejauktos britu politiskajās interesēs un ar savu “cilvēktiesību” skaidrošanu neaizkavētu kriminālistu un terorā apsūdzēto deportēšanu.

Bet kā ir ar cilvēktiesībām Latvijā? Latvijai nav tiesību (vai negrib?) deportēt savas valsts ienīdējus – tādus kā Lindermans un citi, nemaz nerunājot par militārajiem okupantiem un viņu ģimenēm?

Eiropas Savienība spiež Latviju dot visiem pavalstniecību, kas patiesībā ir zārka naglas Latvijas zārkā. Bet, kur tad paliek cilvēktiesības pamattautai – latviešiem, kuriem krievu firmās nedod darbu jauniešiem, kas neprot krievu valodu, un viņiem ar asarām acīs ir jābrauc darbu meklēt ārzemēs – prom no savas Tēvzemes?... Latviešiem cilvēktiesību nav!?

J.Rolavs

Anglijā

STARP VĒJIEM

Esam paši lēmēji –
Kur sit lietūs, krusa
Vai slapjais sniegs...
Jeb ledus gabals
Uz pleciem krīt.

Te atdod Visu –
Pat svēto brīvību –
Un latu nomet par
Kājslauķi Pasaules
Ikdienas lēmējiem.

No vējiem pajumti
Nelaimīgais apmulsumā
Skrējiena gaitā un laikā,
Pēc padoma okupantam,
Izbīli locīdamies, vaicā...

Ko ar valsti lai
Šodien nabadzībā daru?
Vēl svētā lūgšana
Un himna pa manām
Stīvām kājām maisās.

Kad būs viss atdots,
Tad kalpa važās
Uz mūžīgiem laikiem
Sveškungiem roku
Verdziski laizīs...

Arnis

LATVIETI, MOSTIES, LAIKS NEGAIDA!

Latviešiem – BŪT vai NEBŪT!

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

2. Kosmopolitiskās ideoloģijas nomaiņa ar Tautisko ideoloģiju

Ideoloģija ir sabiedrisko iekārtu uzturēšanas metode, un ideoloģija ir arī tā, kas veido nacionālo pašapziņu.

Tukšums ideoloģiskā laukā nevar pastāvēt – ja neveidosim latvisko pašapziņu, to vietu ieņems kāda kosmopolitiskā ideoloģiskā teorija un prakse. **Sociālismu** un tā paveidu – **nacionālsociālismu** – mēs vēl labi atceramies. Uz savas ādas esam pārdzīvojuši arī **proletariāta diktatūru** ar šķiru naidu un visu to, kas aiz tā stāvēja – tas ir, vadošo Komunistiskās partijas lomu. Arī viņu slaveno “demokrātisko centrālismu” pārzinām līdz mielēm.

Tagad katru dienu izbaudām **kapitālismu**. Savukārt vergturu iekārtai

(Senajā Grieķijā, Romas Republikā un daudzās citās senajās valstīs) un kapitālismam piedēvētā un liberālismam piemītošā “**demokrātija**”, virspusēji raugoties, ir vairākuma – vairātas jeb pūļa vara, kuru savukārt vada “paceltais vai nolaistais iekšis” parlamentā (kolizejā, senātā, knesetā u.tml.), bet to, kurp griezties iekšim, nosaka virsvadoņa pavēlošais rādītājpirksts (demokrātiskais centrālisms liberālismā vai politbiroja/partkoma lēmums sociālismā).

Demokrātijai ir raksturīgas vēlēšanas, bet zināmais pašas tautas teiciens “Ja ar vēlēšanām varētu kaut ko mainīt, tās sen būtu aizliegtas” jau precīzi raksturo to būtību. Šobrīd valdošais neoliberālisms un ultraliberālisms dzīvē un ekonomikā pēc savas būtības ir ļoti primitīvs “Ekonomiskais darvinisms”. **Brīvais jeb starptautiskais tirgus** tiek pasludināts gan kā brīnumzāles, gan kā soģis, bet faktiski tas ir **verdži-**

Liberālismā nav un pēc tā būtības nevar būt nekādas sociālās atbildības un līdzjūtības – ir tikai brīvība aplaupīt. Nav tautas (etnosa, nācijas) interešu, ir tikai savas jeb kliķes intereses, kuras tā realizē ar valsts starpniecību, dažkārt dekoratīvi nosaucot tās par “valsts interesēm”. Ir tikai “izredzēto” labklājība. Kliķe ir kā zirnekļu apvienība, kuri apvienojušies, lai kādu aplaupītu, bet pirmajā iespējā arī aprij cits citu.

Protams, jebkura kliķe ir antikonstitucionāla, bet vīģes lapa mūsdienu kliķei ir tā saucamā Koalīcijas padome. Visi šīs antikonstitucionālās padomes lēmumi ir antikonstitucionāli jeb nelegāli. Koalīcijas padome aizstāj parlamentu, pārvēršot pēdējo par farsu. Visas tautas labklājība ir kaut kāds propagandas sauklis pirms kārtējām manipulētām vēlēšanām. Starp citu, jebkuras vēlēšanas ir manipulācija ar tā saucamajiem vēlētajiem, kuriem tiek iestāstīts, ka tā ir viņu brīva izvēle. Val-

ņa... Vidusmēra cilvēks nekad neuzkāps Stikla kalnā, viņš vidusceļā oblomoviski teiks: bet tepat taču jau ir skaisti un jauki.

Esmu rakstījis, ka jauno sabiedrisko iekārtu es gribētu nosaukt par **TAUTISMU (nacionālismu)**. Jā, dažkārt par tautismu jeb nacionālismu sauc tautu saglabāšanās un izdzīvošanas instinktu, bet šoreiz es gribētu uz to paskatīties plašāk – kā visas tautas dzīves, dzīvesziņas pamatu un vidi.

Protams, tautisma ideoloģija nav nekas jauns. Tās iedzīvināšana jau ir vairākkārt cietusi krahū, cīnoties ar 3000 gadus vecā kosmopolitisma pārspēku. Neskatoties uz bēdīgo pieredzi, citas alternatīvas mums nav. Katrai iekārtai ir sava ideoloģija, bet pie mums Latvijā ir jāvalda latviešu tautiskajai ideoloģijai jeb **latvismam**. Baltkrievijā tas būs litvinisms, Lietuvā – lietuvisms, Rosijā – rusisms, Vācijā – germānisms, utt.

Katrai tautai ir jābūt savai tautiskajai (nacionālai) ideoloģijai, pat tādai politiskai tautu apvienībai kā šveicieši (nav tādas tautas “šveicieši”, jo Šveice ir Tempļu ordeņa mākslīgi radīta valsts savu naudas skapju uzglabāšanai, un Šveices pilsoņu kopu veido četras tautas). Neaizmirstiet, ka tautisms aizstāv visu tautu līdztiesību, jo katrai tautai piemīt sava pašvērtība. Latviešu tautiskās ideoloģijas pamatā ir latviešu nācijas īpatnība, savdabība, savveidība, neatkārtotamība, unikalitāte, originalitāte, apdāvinātība jeb talantība.

Es neesmu pret vispār-cilvēciskām vērtībām – tās mums ir jāuzsūc sevī, jo tautiskai ideoloģijai ir jābalstās uz kultūru tās visplašākajā izpratnē. Bet latvisms ir mūsu latviešu originalitāte – neatkārtotamība. **Latvisms ir ideoloģija, kura dod iespēju brīvi atrasties**

Latviešu tautisms jeb Latvisms ir tautas atbrīvotā enerģija, kas ir jānovirza nācijas garīgās attīstības labā. Tas ir tas, ko filozofijā definē par nācijas dabisko talantību, jo latvieši ir tā saucamā dabiskā nācija (ne tā kā šveicieši, amerikāņi, angļi, rusi u.tml.), turklāt ar tūkstošiem gadu garu vēsturi un fantastisku nācijas garīgo mantu pūru, bet diemžēl ar okupācijām un eiropocentrismu izplūdinātu kopapziņu un sakropļotu katra pašapziņu.

Protams, latviešu tautisms ir pavisam kas cits kā liberālisms vai neoliberālisms, administratīvais sociālkapitālisms vai cita veida kapitālisms, tāpat ne arī kā sociālisms un nacisms. Automātiski latvismam pretī nostāsies antilativisms, šovinisms, internacionālisms, antinacionālisms, kosmopolitisms un globālisms.

3. Ir jāveic Konstitucionālās un Augstāko varas orgānu reformas

Mums ir jāizveido Tautas Pārstāvju Sapulce un jāpāriet uz latviešu tautas PĀSPĀRVALDI un uz bezpartiju parlamentu, vēstures grūžos nostumjot partiju parlamentu.

Partiju sistēmā nācijas vienotības kopapziņa tiek aizstāta ar partijas apziņu, kas rada vienaldzību pret savu tautu (nāciju) un pat valsti. Daudzpartiju sistē-

neliels grupējums, kurš ir sagrābis varu partijā (dažkārt tie ir pat tikai daži cilvēki), un aiz katras politbrigādes stāv tās Saimnieks. Partiju biedri labi ja reizi gadā sanāk kopā pacelt savus mandātus vai partijas biedra kartes. Politbrigādes praktisko darbu faktiski vada tās kliķe-politbirojs, un partijas Saimnieks veic tās vadošu monitoringu. Ja mēs pat pārspīlēti pieņemtu, ka Latvijā partijās ir 10 000 biedru, tad viņi (0,66 % no balsstiesīgo kopskaita !!!) nosaka dzīvi 1 514 936 balsstiesīgiem pilsoņiem. Bet faktiski jau visu dzīvi nosaka daži desmiti cilvēku, un mēs visi esam viņu slazdā.

Latvijai ir jābūt etnokrātiskai valstij, kuru es nosauku par letnokrātisku valsti. Tautas Pārstāvju Padomei ir jāasatvā no cilvēkiem-personībām ar valstiskās domāšanas mērogu un spēju. Padome ir jāievēl no savas dabīgās tautas aristokrātijas. Tikai nepadomāriet, ka es ar to domāju kādu proletariāta vai lumpeņu aristokrātiju, vai dabā neeksistējošu zilasniņu aristokrātiju. Jautājums ir par savu – tautas dabīgi izveidojušos aristokrātiju jeb **labiešiem**, kura ar visu iedzimto Dieva doto atbildību tautas priekšā varētu vadīt tautu un pārvaldīt valsti. Svešvārdos to sauc par NOOKRĀTIJU un MERITOKRĀTIJU.

Latvijā Nookrātiska valsts nozīmē tādu valsti, kurā varu tauta ir piešķirusi saviem gaismu nesošajiem cilvēkiem – domātājiem, zintniekiem, prātniekiem, praviešiem. Meritokrātija nozīmē, ka vara ir spējīgu, talantīgu, rosīgu, valstiskā mērogā domājošu cilvēku rokās. Saliekot šos cilvēkus kopā, veidojas tas, ko zinātnē sauc par tautas dabīgo aristokrātiju. Nekādi svešzemju mesijas mums nevarēs palīdzēt, tikai pašu cilvēki, un tikai pašu spēkiem var izvest tautu no purvāja, atgriezt valstij neatkarību un pārvērst to par latviešu labklājības zemi.

Kamēr Latviju pārvaldīs svešzemnieki un cittautieši, mēs, kā bijām vergu un dzimcilvēku tauta, tā tāda arī paliksim.

Turpinājums būs...

Kliķe ir kā zirnekļu apvienība, kuri apvienojušies, lai kādu aplaupītu, bet pirmajā iespējā arī aprij cits citu.”

bas modelis. Jo tu esi zemākā piramidālās hierarhijas līmenī, jo lielāka verdziskā pakļautība. Un tā līdz bomžu līmenim, kad tu jau iegūsti zināmu brīvību, tas ir, brīvi izvēlēties kasti naktsguļai.

došais neoliberālisms un ultraliberālisms (arī liberālisms) ekonomikā “taucina” sabiedrības piramidālisma modeli.

Kas tad ir liekams tā vietā?

Vispirms ir jānojauc piemētais valdošais “Piramidālisms”. Neatliekami ir jāšķīd šīs piramidālās struktūras drupināšana. Latviešiem, un ne tikai latviešiem, bet visām pasaulē tautām (etnosiem, nācijām) ir nepieciešama jauna sabiedriskā iekārta. Jau rakstīju, ka izskan priekšlikumi šo jauno sabiedrisko iekārtu nosaukt par “**humanitārismu**”, tāpat kā bija feodālisms, sociālisms, kapitālisms. Humanitārisms atbilstoši būtu humanitārisma ideoloģija. Nevaru noliegt humānisma kā tāda nepieciešamību, bet humānisms kā sabiedriskā iekārta, manuprāt, ir viduvējību triumfs.

Bieži nākas dzirdēt frāzi jeb lozungu “Mums ir vajadzīga stabila vidusskīra (vidusslānis), tā nostabilizēs valsti!” u.tml. Protams, nevar būt sociālā struktūra bez “vidusdaļas” – tas dabā nav iespējams, bet viduvējību vara, vidusskīra vai vidusslānis, šāds pārprasts vidusceļš neved mūs uz pilnveidošanos, bet uz mūžīgo samierināšanos. Tie ir cilvēki, kuriem mājokļos tualetēs ir “apzeltīti rokturi” ar istu zeltu, un ne jau tāpēc, ka tā interjers prasīja, bet gan tāda ir viņu pašapzi-

Partiju sistēmā nācijas vienotības kopapziņa tiek aizstāta ar partijas apziņu, kas rada vienaldzību pret savu tautu (nāciju) un pat valsti.”

latviešu nācijas Dieva dotajam potenciālam. Tautisms paceļ katru cilvēka personību, tas nav individuālisms – atsevišķu izraušanās, citus pametot bedrē. Tautisms ir katru cilvēka Dieva dotā potenciāla pārvēršana – realizēšana garīgā vērtībā. Tā nav humānistiskā sociālā nivelācija uz vidusmēru vai demokrātiskā pūļa zemāko individu, bet ir dotumu attīstība, nevis nolīdzināšana. Tā ir augšupeja un nācijas talantības daudzpusīga attīstība.

ma ir jālikvidē konstitucionāli, jo politiskais partejiskums traucē tautas garīgā pūra izveidošanu. Šodienas politiskās partijas vēl turklāt ir iepitas starptautiskos kosmopolitiskos tīklos un grupējumos.

Latvijā politiskās partijas, kuras es saucu par politbrigādēm, ir ārkārtīgi niecīgas – ja visu partiju (brigāžu) biedrus saskaitītu kopā, tad labi, ja sanāktu 10 000 biedru (salīdzinājumam, Vācijā vienā Vācijas Pirātu partijā vien ir 25 000 biedru). Faktiski valda ne jau partija, bet

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”,**
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2